

În psalmi (I)

Sabat după-amiază

De memorat:

„Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.” (Apocalipsa 14:1).

Pentru a înțelege profeția, ca adventiști de ziua a șaptea suntem obișnuiți să căutăm simbolurile din Apocalipsa în istorisirile Vechiului Testament. Însă aceste narațiuni, deși se găsesc în tot Vechiul Testament, nu sunt singura sursă de interpretare. O sursă deosebit de bogată în informații este cartea Psalmii, o colecție de poezii sacre care explorează multe experiențe umane și posibile interacțiuni cu Dumnezeu – de la descurajare din cauza păcatului și a suferinței până la bucurie nestăpânită în prezența Lui și a repetatelor Sale promisiuni de iertare și mântuire.

La o citire atentă a psalmilor se observă detalii care dau viață cărții Apocalipsa, în special capitolului 14, care descrie lucrarea finală a bisericii rămășiței lui Dumnezeu pe pământ. Poporului lui Dumnezeu din zilele sfârșitului i s-a dat aceeași misiune ca poporului Israel din vechime: noi trebuie să fim o lumină pentru popoare, o ultimă chemare a harului adresată tuturor oamenilor de a se închina și a se supune Creatorului. Câteva detalii din această carte de cântări a lui Dumnezeu ne pot oferi noi modalități de a înțelege și a aprecia rolul nostru în ultimele momente din istoria pământului.

Duminică, 18 mai

Marele nostru Preot

Când a supravegheat construirea cortului întâlnirii, lui Moise nu i s-a permis să folosească orice proiect ar fi dorit. Dumnezeu i-a dat un plan de urmat. „Vezi să faci după chipul care ți s-a arătat pe munte” (Exodul 25:40). Descoperim în Epistola către evrei că modelul folosit a fost cel al unei realități superioare, sanctuarul ceresc.

1. Ce ne învață Evrei 9:11-15 despre ceea ce face Hristos pentru noi ca Marele nostru Preot în sanctuarul ceresc?

Evrei 9:11-15

- ¹¹ Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta,
- ¹² și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.
- ¹³ Căci, dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățarea trupului,
- ¹⁴ cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui Viu!
- ¹⁵ Și tocmai de aceea este El Mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați să capete veșnica moștenire care le-a fost făgăduită.

Sanctuarul pământesc Îl prefigura pe Domnul Isus în amănunte uimitoare din activitatea preoților, din jertfe, mobilier și alte detalii de construcție. *Toate vorbesc despre Isus.*

Cartea Apocalipsa este, desigur, foarte bogată în imagini care evocă sanctuarul. Din primele versete găsim sfeșnicul din sanctuar, în capitolul 4 este explicit menționat chivotul legământului, precum și numeroase alte aluzii la templu. Fără o înțelegere a sanctuarului din Vechiul Testament, este imposibil să pricepem la ce se referă Ioan în descrierile din viziunile lui. Pavel afirmă că experiențele poporului Israel „s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10:11).

Avem multe de învățat din studierea detaliilor templului. În cartea Psalmii găsim o componentă importantă pentru înțelegerea câtorva detalii: modul în care poporul lui Dumnezeu se raporta personal la templu. Vedem cum David se raporta la sanctuar și la slujbele sale și vedem reacția din inimă a celor din poporul Domnului la ceea ce avea să facă Mesia pentru ei. Nu este vorba doar de simboluri care ne ajută să Îl vedem pe Domnul Isus; putem să și analizăm experiențele personale ale celor care au înțeles ce îi învăța Dumnezeu prin

intermediul sanctuarului și să extragem lecții pentru noi înșine, în propriile experiențe cu Dumnezeu.

Citește Psalmul 122. Deși nu putem merge literal la „Casa Domnului” de pe pământ (nu mai este acolo și, chiar dacă s-ar construi una în același loc, nu ar avea aceeași însemnătate), ce elemente ne încurajează în legătură cu ce a făcut Hristos pentru noi? Observă tema păcii, a siguranței, a laudei și a judecății!

Luni, 19 mai

Pe muntele Sionului

În Apocalipsa 14 poporul lui Dumnezeu stă pe muntele Sionului. Muntele Sion cel original se afla chiar la vest de Ierusalimul de astăzi și era considerat locul tronului sau prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Cu timpul, și Muntele Templului, aflat pe muntele Moria, a ajuns să fie identificat ca muntele Sionului. Cu alte cuvinte, descrierea rămășiței din zilele sfârșitului folosește terminologia sanctuarului, la fel ca majoritatea scenelor principale din cartea Apocalipsa. Datorită Mielului, poporul lui Dumnezeu se află pe muntele Său sfânt.

2. Citește Psalmii 15 și 24, în care David exprimă o întrebare esențială: „Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt?” Compară răspunsul lui din acești psalmi cu descrierea oamenilor care stau pe muntele Sionului în Apocalipsa 14:1-5. Ce asemănări găsești? Cum se poate alătura cineva acestui grup? Ce înseamnă că aveau scris pe frunte numele Tatălui (Apocalipsa 14:1)?

Psalmul 15

¹ Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt?

² – Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă.

³ Acela nu clevește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocara asupra aproapelui său.

⁴ El privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul. El nu-și ia vorba înapoi dacă face un jurământ în paguba lui.

⁵ El nu-și dă banii cu dobândă și nu ia mită împotriva celui nevinovat. Cel ce se poartă așa, nu se clatină niciodată.

Psalmul 24

- ¹ Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!
- ² Căci El l-a întemeiat pe mări și l-a întărit pe râuri.
- ³ Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? –
- ⁴ Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele.
- ⁵ Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, starea după voia Lui dată de Dumnezeuul mântuirii lui.
- ⁶ Iată partea de moștenire a celor ce-L cheamă, a celor ce caută fața Ta, Dumnezeuul lui Iacov. – (Oprire)
- ⁷ Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să între Împăratul slavei! –
- ⁸ „Cine este acest Împărat al slavei?” – Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte.
- ⁹ Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-le, porți veșnice, ca să între Împăratul slavei! –
- ¹⁰ „Cine este acest Împărat al slavei?” – Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei!

Apocalipsa 14:1-5

- ¹ Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.
- ² Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul pe care l-am auzit era ca al celor ce cântă cu lăuta, și cântau din lăutele lor.
- ³ Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii care fuseseră răscumpărați de pe pământ.
- ⁴ Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.
- ⁵ Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

Descrierea pe care psalmul lui David le-o face acelor care au voie să stea în prezența lui Dumnezeu este un standard destul de înalt pentru niște bieți păcătoși. Cine poate spune că a umblat întotdeauna în neprihănire? Sau că a spus întotdeauna adevărul din inimă (Psalmii

15:2)? Niciunul dintre noi nu poate spune că „nu se clatină niciodată” (Psalmii 15:5). Dacă totuși spunem că nu am păcătuit niciodată – afirmă Biblia –, adevărul nu este în noi (1 Ioan 1:8).

Nu putem concluziona decât că Mielul este Cel care face cu putință ca noi să stăm pe Sion. Mielul nu este menționat în psalmul lui David, dar apare brusc în descrierea din Apocalipsa 14. Este aproape ca și cum Apocalipsa răspunde la întrebarea lui David. Acum că Mielul lui Dumnezeu Se află pe muntele Sionului, în sanctuar, și noi putem fi prezenți acolo datorită neprihănirii Sale atribuite nouă prin credință. Putem avea „îndrăzneală să intrăm în sanctuar prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o prin catapeteasmă, adică prin trupul Său” (Evrei 10:19,20, EDCR). Fără sângele Lui ce speranță am avea? Niciuna.

Gândește-te la toate făgăduințele Bibliei cu privire la biruința asupra păcatului! De ce, chiar și cu acele promisiuni, nu reușim să ne ridicăm la înălțimea exemplului desăvârșit pe care Domnul Isus l-a stabilit pentru noi și de ce avem nevoie de viața Sa desăvârșită ca înlocuitor al nostru?

Marți, 20 mai

Legea în inimile noastre

Rămășița adunată pe Sion are un nume scris pe frunte: numele Tatălui și al Mielului. (Nu este sigur dacă este vorba de două nume diferite; Isus este însăși imaginea Tatălui!) Un „nume” în Scripturi reprezintă *caracterul*. Expresia „a avea un nume bun” exprimă exact ideea de a avea un caracter de apreciat.

3. Analizează în mai multe traduceri (în special NTR și BTF)

Exodul 33:18-23; 34:1-7 și Psalmii 119:55. Când Moise a cerut să vadă slava lui Dumnezeu, ce a promis Dumnezeu că îi va arăta? Ce a urmat după ce Dumnezeu i-a spus lui Moise numele Lui (Exodul 34:5)?

Exodul 33:18-23

¹⁸ Moise a zis: „Arată-mi slava Ta!”

¹⁹ Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta; Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur și am milă de cine vreau să am milă!”

²⁰ Domnul a zis: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!”

²¹ Domnul a zis: „Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă.

²² Și când va trece slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii și te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece.

²³ Iar când Îmi voi trage mâna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi; dar fața Mea nu se poate vedea.”

Exodul 34:1-7

¹ Domnul a zis lui Moise: „Taie două table de piatră ca cele dintâi, și Eu voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintâi pe care le-ai sfărâmat.

² Fii gata dis-de-dimineață și suie-te de dimineață pe muntele Sinai; să stai acolo înaintea Mea, pe vârful muntelui.

³ Nimeni să nu se suie cu tine și nimeni să nu se arate pe tot muntele; și nici boi, nici oi să nu pască pe lângă muntele acesta.”

⁴ Moise a tăiat două table de piatră ca și cele dintâi; s-a sculat dis-de-dimineață și s-a suit pe muntele Sinai, după cum îi poruncise Domnul; și a luat în mână cele două table de piatră.

⁵ Domnul S-a coborât într-un nor, a stat acolo lângă el și a rostit Numele Domnului.

⁶ Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie,

⁷ care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!”

Psalmii 119:55

⁵⁵ Noaptea îmi aduc aminte de Numele Tău, Doamne, și păzesc Legea Ta.

Exodul 34:5

⁵ Domnul S-a coborât într-un nor, a stat acolo lângă el și a rostit Numele Domnului.

Unii își imaginează slava lui Dumnezeu ca pe o lumină strălucitoare, de care nu te poți apropia, ceea ce este cu siguranță o descriere potrivită. Dar slava lui Dumnezeu este mai mult decât o simplă manifestare vizuală; slava Lui este caracterul Lui. Același lucru este valabil și pentru numele lui Dumnezeu. Când Biblia descrie o rămășiță de oameni cu numele lui Dumnezeu scris pe frunte, nu este vorba de faptul că au scris pe frunte litere propriu-zise, ci înseamnă a avea caracterul lui

Dumnezeu întipărit în minte, în inimă, astfel încât să se reflecte în viața practică dragostea și caracterul divin. Înseamnă a fi atras mai aproape de El și a-L iubi pentru cine este și ce a făcut pentru fiecare om.

Este interesant și faptul că Dumnezeu i Se prezintă lui Moise în contextul în care Moise primește din nou Cele Zece Porunci, care sunt și ele o reprezentare a caracterului divin. Tot la fel, despre oamenii din Apocalipsa 14 care au „numele” lui Dumnezeu se spune că „păzesc poruncile lui Dumnezeu”. De remarcat apoi cuvintele care se găsesc în Evrei: „Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile», zice Domnul: «Voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor», adaugă: «Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor»” (Evrei 10:16,17). Ce mod de exprimare a Evangheliei: deși legea lui Dumnezeu se reflectă în viațile noastre, încă avem nevoie ca păcatele noastre să nu mai fie ținute minte. Numele lui Dumnezeu este caracterul Său. Legea Lui morală este o reproducere a caracterului Său. Iar cei adunați pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu în zilele finale sunt plini de dragoste pentru Dumnezeu, o dragoste care se manifestă prin ascultarea de legea Sa.

Dacă suntem mântuiți prin credință și nu prin lege, atunci care este importanța legii lui Dumnezeu? Vezi 1 Ioan 5:3.

Miercuri, 21 mai

Psalmul 5

4. Citește Psalmul 5, în care David observă contraste puternice între cei pierduți și cei răscumparați. Compară acest psalm cu Apocalipsa 14:1-12. Ce asemănări găsești și cum înțelegi ce înseamnă să faci parte din mișcarea rămășiței lui Dumnezeu din zilele finale?

Psalmul 5

¹ Pleacă-Ți urechea la cuvintele mele, Doamne! Ascultă suspinele mele!

² Ia aminte la strigătele mele, Împăratul meu și Dumnezeul meu, căci către Tine mă rog!

³ Doamne, auzi-mi glasul dimineăta! Dimineăta eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine și aștept.

⁴ Căci Tu nu ești un Dumnezeu căruia să-I placă răul; cel rău nu poate locui lângă Tine.

⁵ Nebunii nu pot să stea în preajma ochilor Tăi; Tu urăști pe cei ce fac fărădelegea

- ⁶ și pierzi pe cei mincinoși; Domnul urăște pe oamenii care varsă sânge și înșală.
- ⁷ Dar eu, prin îndurarea Ta cea mare, pot să intru în Casa Ta și să mă închin cu frică în Templul Tău cel sfânt.
- ⁸ Doamne, călăuzește-mă pe calea plăcută Ție, din pricina vrăjmașilor mei! Netezește calea Ta sub pașii mei.
- ⁹ Căci nu este nimic adevărat în gura lor; inima le este plină de răutate, gâtlejul le este un mormânt deschis, și pe limbă au vorbe lingușitoare.
- ¹⁰ Lovește-i ca pe niște vinovați, Dumnezeu! Fă-i să cadă prin înseși sfaturile lor. Prăbușește-i în mijlocul păcatelor lor fără număr! Căci se răzvrătesc împotriva Ta.
- ¹¹ Atunci toți cei ce se încred în Tine se vor bucura, se vor înveseli totdeauna, căci Tu îi vei ocroti. Tu vei fi bucuria celor ce iubesc Numele Tău.
- ¹² Căci Tu binecuvântezi pe cel neprihănit, Doamne, și-l înconjori cu bunăvoința Ta, cum l-ai înconjura cu un scut.

Apocalipsa 14:1-12

- ¹ Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.
- ² Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul pe care l-am auzit era ca al celor ce cântă cu lăuta, și cântau din lăutele lor.
- ³ Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii care fuseseră răscumpărați de pe pământ.
- ⁴ Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.
- ⁵ Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.
- ⁶ Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.
- ⁷ El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

- ⁸ Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!”
- ⁹ Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână,
- ¹⁰ va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.
- ¹¹ Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei!
- ¹² Aici este răbdarea sfinților, care păesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Este important de observat că David insistă că omul rău „nu poate locui” lângă Dumnezeu (Psalmii 5:4). Rostul cortului întâlnirii era ca Dumnezeu să locuiască în mijlocul poporului Său și același lucru va fi valabil și în împărăția lui Hristos (vezi Apocalipsa 21:3). Cei care vor să se apropie de tronul lui Dumnezeu trebuie să fie *răscumparați*. Este de asemenea demn de remarcat că David descrie un act de închinare în Psalmii 5:7, care este principala miză a marii lupte. Apocalipsa 13 menționează de cinci ori închinarea, iar cele trei solii îngerești cheamă lumea să se „închine Celui ce a făcut”. David ne spune că se teme de Dumnezeu, iar mesajul rămășiței adresează lumii apelul: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui” (Apocalipsa 14:7). De notat și faptul că despre cei răscumparați din Apocalipsa 14 se spune că „în gura lor nu s-a găsit minciună” (v. 5); ei sunt cei care rostesc adevărul, ale căror cuvinte și fapte reflectă caracterul neprihănit al lui Dumnezeu. În gura celor răi, potrivit lui David, „nu este nimic adevărat” (Psalmii 5:9).

În această parte principală din Apocalipsa, Ioan prezintă o scenă șocantă: niște bieți păcătoși au fost salvați de la moarte și au privilegiul de a sta în prezența lui Dumnezeu. Ei nu și-au câștigat singuri acest drept, ci le este acordat prin faptul că Mielul lui Dumnezeu – Fiul neprihănit al omului – stă acolo împreună cu ei. Sunt iertați, răscumparați; nu mai trebuie să își poarte propria vină (compară cu Psalmii 5:10), pentru că Mielul lui Dumnezeu a purtat-o în locul lor (compară cu Isaia 53:12 și 2 Corinteni 5:21). Odată întipărit în inimă numele lui Dumnezeu, este greu să nu spui nimic. Poporul lui Dumnezeu transmite cu „glas tare” o ultimă ofertă de har (Apocalipsa

14:7). „Atunci, toți cei ce se încred în Tine se vor bucura, se vor veseli totdeauna, căci Tu îi vei ocroti. Tu vei fi bucuria celor ce iubesc Numele Tău” (Psalmii 5:11).

Imaginează-ți că la judecată stai în fața unui Dumnezeu sfânt și desăvârșit și fiecare faptă comisă vreodată este expusă pe deplin în fața Lui. Ce îți spune această imagine despre nevoia ta de neprihănirea lui Hristos?

Joi, 22 mai

„Învăță-i calea Ta!”

După ce Domnul i S-a arătat în sala tronului (Isaia 6:1-8) și după ce i s-a spus că „nelegiuirea lui este îndepărtată” și „păcatul lui este ispășit”, Isaia a răspuns chemării lui Dumnezeu, spunând: „Iată-mă, trimite-mă” (Isaia 6:7,8). Adică, după ce s-a convins că este împăcat cu Dumnezeu și în ciuda faptului că își cunoștea greșelile, era gata să lucreze pentru Domnul. Cu noi nu este tot la fel? Cum să le putem proclama altora mântuirea dacă nu o avem noi înșine? Și o putem avea, prin credința în Domnul Isus și în ceea ce a făcut El pentru noi.

6. Studiază Psalmii 51:7-15. Ce promite David să facă după ce a fost iertat?

Psalmii 51:7-15

- ⁷ Curăță-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada.
- ⁸ Fă-mă să aud veselie și bucurie, și oasele pe care le-ai zdrobit Tu, se vor bucura.
- ⁹ Întoarce-Ți privirea de la păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele!
- ¹⁰ Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!
- ¹¹ Nu mă lepăda de la fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt.
- ¹² Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință!
- ¹³ Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine.
- ¹⁴ Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele! Izbăvește-mă de vina sângelui vărsat, și limba mea va lauda îndurarea Ta.
- ¹⁵ Doamne, deschide-mi buzele, și gura mea va vesti lauda Ta.

A fi chemat în prezența lui Dumnezeu înseamnă, în ultimă instanță, a fi trimis înapoi în lume. În înțelepciunea Sa, Dumnezeu i-a însărcinat pe cei răscumpărați să fie glasul Său în lume. La un moment dat, impactul poporului Său pe pământ se va simți în forță (Apocalipsa 18:1).

„Imediat după ce omul a venit la Domnul Hristos, în inima lui se naște dorința de a le face cunoscut altora ce minunat prieten a găsit în Isus; adevărul salvator și sfințitor nu poate fi închis în inimă. Dacă suntem îmbrăcați cu îndreptățirea lui Hristos și dacă suntem plini de bucuria locuirii în noi a Duhului Său, nu vom putea tăcea” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 78).

În Apocalipsa 14, cele trei solii îngerești se întemeiază pe „Evanghelia veșnică” (Apocalipsa 14:6). Cu alte cuvinte, încă dinainte de a fi proclamate mesajele: **(1)** despre închinarea la Cel „ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7), **(2)** despre căderea Babilonului (Apocalipsa 14:8) sau **(3)** despre închinarea la fiară și la icoana ei (Apocalipsa 14:9), este proclamată baza Evangheliei – mântuirea prin Isus Hristos. Iar aceasta, pentru că avertizările și mesajele celor trei îngeri nu înseamnă nimic fără speranța în Domnul Isus. Aceasta este perspectiva celor care proclamă aceste solii: ceea ce a făcut și face Domnul Isus pentru ei. În afară de „Evanghelia veșnică” nu avem categoric nimic de valoare de transmis lumii.

Meditează asupra faptului că, până și înainte să înceapă proclamarea celor trei solii îngerești, suntem îndrumați spre „Evanghelia veșnică”. Ce ar trebui să ne spună lucrul acesta despre rolul fundamental al acestui adevăr în tot ceea ce credem?

Vineri, 23 mai

Un gând de încheiere

„Psalmii lui David exprimă întreaga gamă de trăiri, de la adâncurile vinovăției recunoscute și ale autocondamnării până la credința cea mai vie și legătura cea mai strânsă cu Dumnezeu. Consemnarea vieții lui arată că păcatul nu poate aduce decât durere și rușine, dar că iubirea și mila lui Dumnezeu pot atinge profunzimi dintre cele mai mari, credința poate înălța sufletul care se pocăiește până la nivelul de a dobândi statutul de fiu și fiică a lui Dumnezeu. Dintre toate asigurările cuprinse

în Cuvântul Său, aceasta este una dintre mărturiile cele mai vii despre credincioșia, dreptatea și îndurarea legământului lui Dumnezeu. [...]

«Am jurat robului Meu David [...] mâna Mea îl va sprijini și brațul Meu îl va întări. [...] Credincioșia și bunătatea Mea vor fi cu el și tăria lui se va înălța prin Numele Meu. Voi da în mâna lui marea și în dreapta lui râurile. El Îmi va zice: «Tu ești Tatăl meu, Dumnezeul meu și Stânca mântuirii mele!» Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului. Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea, și legământul Meu îi va fi neclintit» (Psalmii 89:3,21,24-28)” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 754, 755).

Zilnic: Geneza 25 – 31; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 21

Ce fel de bătrânețe a avut Avraam?

De ce i s-a spus lui Isaac: „Pleacă de la noi...”?

Cu cine s-a căsătorit fata lui Ismael?

Pe ce călăreau copiii și nevestele lui Iacov ?

Ce fel de planuri născocеște Satana ca să prindă lumea în cursă?